

Cuprins

Lista ilustrațiilor ... xi

Cuvânt înainte: Sincronicitatea este mult mai mult decât un simplu accident fericit, de Brian Tart ...

xv

PARTEA ÎNTÂI: CĂLĂTORIA SUFLETULUI ÎNTR-UN UNIVERS VIU

Capitolul 1 Călătoria ... 3

Capitolul 2 Ciclurile istoriei și Legea lui Unu ... 20

Capitolul 3 Ce este sincronicitatea? ... 40

Capitolul 4 Înțelegerea sociopaților ... 58

Capitolul 5 Adversarul global ... 84

PARTEA A DOUA: INTRAREA ÎNTR-O LUME MAGICĂ

Capitolul 6 Karma este reală ... 113

Capitolul 7 Reîncarnarea ... 129

Capitolul 8 Cartografierea lumii de dincolo ... 149

Capitolul 9 Eroul și povestea lui ... 180

Capitolul 10 Primele două acte ale eroului ... 199

Capitolul 11 Confruntarea cu temerile și încheierea călătoriei ... 208

PARTEA A TREIA: CICLURILE VICTORIEI ȘI ALE ÎNFRÂNGERII

Capitolul 12 Ioana d'Arc se ridică din nou ... 229

Capitolul 13 Ciclul de 2.160 de ani dintre Roma și Statele Unite ... 242

Capitolul 14 Vietnamul, Watergate și căderea Cortinei de Fier ... 259

Capitolul 15 Nu cerul cade pe noi – ochelarii de cal pe care îi purtăm ne cad de pe ochi ... 275

Capitolul 16 Atacurile de la 11 septembrie privite din ambele părți ale vălului ... 304

PARTEA A PATRA: REZOLVAREA CRIZEI EXTERNE ȘI A CELEI INTERNE

Capitolul 17 Ciclurile și profețiile despre Sfârșitul Timpului ... 325

Capitolul 18 11 septembrie și înfrângerea Cabalei privite din perspectiva ciclurilor ... 338

Capitolul 19 Istoria ne prezintă un caz teribil de déjà vu ... 346

Capitolul 20 Ciclurile istorice ale lui Fomenko și cartea lui Daniel ... 358

Capitolul 21 Explicarea ciclurilor și ascensiunea în densitatea a patra ... 373

Mulțumiri ... 415

Index ... 417

CAPITOLUL 3

Ce este sincronicitatea?

Deci, ce este de fapt sincronicitatea? Din perspectiva psihologică, termenul de sincronicitate a fost creat de dr. Carl Gustav Jung în anii 20. Jung a fost un psiholog elvețian care a studiat alături de legendarul pionier în domeniu, dr. Sigmund Freud, dar s-a despărțit de acesta în urma unor diferențe ireconciliabile de opinie. Perspectiva doctorului Freud era mult mai convențională, acesta necrezând în conceptul lui Jung de „subconștient colectiv”, respectiv în acea conexiune fundamentală pe care o împărtășim cu toții la nivel mental, de pildă în vise. Definiția din dicționar a sincronicității așa cum este aplicat conceptul în psihologie este următoarea: „întâmplarea simultană a unor evenimente aleatorii și fără vreo legătură cauzală între ele și convingerea că această simultaneitate are o semnificație ce transcende simpla coincidență”. Mai pe înțeles, sincronicitatea este un eveniment misterios care face ca două sau mai multe lucruri să se petreacă simultan, părând că sunt legate între ele, deși în mod normal acest lucru pare imposibil. Jung a vorbit despre acest concept încă de la începutul anilor 20, dar nu și-a concretizat gândurile într-o prelegere decât în anul 1951. Un an mai târziu (1952), Jung și-a publicat principala lucrare, Sincronicitatea: un principiu al conexiunii acauzale, care apare în volumul 8 al Lucrărilor sale Colective. Jung credea că sincronicitatea este un element cheie al trezirii spirituale, ajutându-ne să ieșim din modul egocentric de a gândi și să adoptăm o perspectivă din care să ne considerăm mult mai interconectați.

Nu trebuie să uităm că Jung corespundea cu cei mai mari savanți ai epocii sale, inclusiv cu Albert Einstein și cu Wolfgang Pauli, laureatul premiului Nobel care a ajuns să fie considerat unul din părinții fondatori ai fizicii cuantice. Pauli corespundea intensiv inclusiv cu alte minți luminate din domeniu, de asemenea cu laureații premiului Nobel Niels Bohr și Werner Heisenberg. El a fost direct sau indirect responsabil pentru foarte multe descoperiri revoluționare din domeniul fizicii cuantice, inclusiv pentru principiul excluderii (sau principiul lui Pauli), prin care a demonstrat că doi electroni nu pot ocupa același spațiu în același timp. Jung considera că sincronicitatea poate fi explicată științific prin aplicarea teoriei relativității a lui Einstein și a teoriei mecanicii cuantice pe care tocmai o dezvoltau Pauli și alți fizicieni. La rândul lui, Pauli era fascinat de conceptul de sincronicitate.

Era atât de convins că acesta este adevărat încât și-a publicat propria lucrare referitoare la acesta chiar în cartea lui Jung din 1952. Între timp, lui Pauli îi fusese decernat deja premiul Nobel în anul 1945, după care i-au fost decernate alte două premii prestigioase de fizică: Medalia Matteucci în anul 1956 și Medalia Max Planck în anul 1958.

Exemplul personal cel mai clasic de sincronicitate al lui Jung poate fi găsit în paragraful 843 din epica sa lucrare publicată în 1952. Am citit pentru prima dată acest pasaj când eram la colegiu, în cadrul unei teme pe care am primit-o la un curs intitulat „Psihologia percepției”, și trebuie să recunosc că am fost foarte impresionat.

O tânără pe care o tratam a avut un vis într-un moment critic din viața ei în care i s-a dat un scarabeu auriu. În timp ce îmi povestea visul, stăteam cu spatele la fereastra închisă. Subit, am auzit un zgomot în spatele meu, ca un ciocănit ușor în geam. M-am întors și am văzut o insectă care zbura, lovindu-se de geamul ferestrei. Am deschis fereastra și am prins insecta. Aceasta s-a dovedit a fi cea mai apropiată analogie a unui scarabeu auriu care poate fi găsită la latitudinea noastră, un tip de cărăbuș (Cetonia aurata) care, contrar obiceiurilor sale, a simțit nevoia subită să intre într-o cameră întunecată exact în acest moment particular. Trebuie să recunosc că nimic similar nu mi s-a întâmplat vreodată până atunci, nici de atunci încolo.

Deși Pauli era considerat „conștiința fizicii” – scepticul absolut care desființa ideile tuturor celorlalți, căutându-le defectele – și în jurul lui se întâmplau sincronicități incredibile. Au existat foarte multe ocazii documentate în care colegii lui Pauli lucrau la un experiment, iar atunci când savantul le făcea o vizită pentru a verifica personal ce făceau, echipamentele lor se defectau de îndată ce intra în cameră. Experiența s-a repetat de atâtea ori încât a ajuns să fie numită „efectul Pauli”. Distinsul fizician Otto Stern, căruia i-a fost decernat premiul Nobel în anul 1943, i-a interzis politicos, dar ferm, lui Pauli să îi viziteze laboratorul din Hamburg, deși era prieten cu el, pentru simplul motiv că nu dorea să piardă timp și să cheltuiască sume mari de bani pentru repararea echipamentelor sale după vizita savantului. Pauli era fascinat de acest efect și a scris despre el în tratatul clasic al lui Jung despre sincronicitate, apărut în anul 1952.

Jung a suferit în anul 1944 un atac de cord și a trăit o experiență în apropierea morții sau NDE5. (Vom analiza știința care stă la baza NDE-urilor în capitolul 8). Revenind la Jung, acesta s-a trezit în prezența unei lumini minunate și a trăit numeroase revelații care l-au ajutat să își structureze ideile referitoare la subconștientul colectiv, la sincronicitate și la arhetipuri. El a ajuns la concluzia că diferitele tipuri de personalitate reprezintă elemente de bază în mintea Universului și era convins că astrologia este o formă autentică de sincronicitate. După această experiență impresionantă, Jung s-a angajat să descopere dovezi științifice care să confirme că astrologia poate fi o știință autentică. În acest scop, a studiat hărțile astrologice ale unui număr de 483 de cupluri căsătorite și a căutat în acestea cele trei conjuncții asociate cu o relație fericită de parteneriat în astrologia tradițională. A amestecat apoi hărțile în alte 31.737 combinații aleatorii. Jung a descoperit că conjuncțiile asociate cu relația fericită de parteneriat au apărut de trei ori mai des în hărțile combinate ale cuplurilor căsătorite decât în cele ale altor perechi aleatorii de indivizi. La fel, tiparul despre care se crede că favorizează cel mai mult căsătoria a apărut cel mai frecvent în hărțile cuplurilor căsătorite, în timp ce tiparul despre care se crede că influențează negativ căsătoria a apărut cel mai rar. Jung a calculat probabilitatea ca datele sale să se datoreze hazardului și a ajuns la concluzia că aceasta este de o șansă la 62,5 milioane.

Jung a definit sincronicitatea ca o „coincidență semnificativă”, respectiv o sincronizare misterioasă a unor evenimente aparent fără legătură între ele. Astfel de experiențe zdruncină cu blândețe chiar și cele mai rigide sisteme de convingeri referitoare la „lumea reală”. Experiența personală m-a învățat că nu există substanță chimică sau un alt eveniment care să conducă la o euforie atât de persistentă, deopotrivă la nivel fizic, mental și spiritual, ca și sincronicitatea. Odată petrecută, ea nu mai poate fi contestată. Nimic altceva nu te ancorează mai bine în momentul prezent. Este uimitor. În cazurile cele mai dramatice, ți se taie literalmente respirația. Ți se pare că îți va exploda capul din cauza extazului resimțit. Totul pare să scânteieze în jurul tău. Realitatea se cristalizează într-o ordine ascunsă care nu ar trebui să existe conform logicii noastre. Și totuși, există. Din lumea așa cum o știai nu mai rămâne decât o umbră – o umbră a unui Adevăr ascuns și maiestuos pe care nu ți l-ai fi putut imagina niciodată.

Exemple personale dramatice de sincronicități

Pe data de 21 decembrie 1992, cu exact 20 de ani înainte de celebra dată de final a calendarului mayaș, m-am întors acasă și le-am spus colegilor mei de liceu că nu am mai consumat nicio substanță interzisă de trei luni. Am adoptat această cură de dezintoxicare la scurt timp după ce am început anul doi de liceu, iar acum îmi notam în fiecare dimineață visele avute peste noapte. Pe lângă călăuzirea subtilă necesară pentru a-mi păstra sobrietatea, în aceste vise mi se întâmplau tot felul de lucruri uimitoare. Primeam inclusiv mesaje cosmice de speranță și profeții specifice care se adevereau mai târziu. Prietenii mei s-au uitat uimiți la mine prin ceața provocată de bere și de fumul de țigară când le-am spus că eram convins că am o menire spirituală pe acest pământ și că aveam să ajut foarte mulți oameni. De îndată ce am terminat, tăcerea a fost ruptă de un veritabil asalt verbal. M-au bombardat cu întrebări referitoare la intențiile mele, mi-au prezis că voi avea o slujbă fără

nicio perspectivă, că mă voi însura cu o femeie urâtă și vicioasă, că voi deveni sclavul copiilor mei care mă vor urî din ce în ce mai tare pe măsură ce va trece timpul, iar în ultimă instanță voi muri singur într-un azil de bătrâni, înconjurat de membri ai personalului care abia vor aștepta următoarea pauză de țigară, în timp ce eu voi tânji după atenția lor.

Oare asta mă aștepta? Eram nebun? Aveau prietenii mei dreptate? Cum puteau fi atât de cruzi, după toți anii pe care i-am petrecut împreună? Nu mai puteam îndura să-i ascult și să suport tot acest val de sarcasme care mă umilea. I-am avertizat de mai multe ori că nu voi mai tolera acest lucru, dar niciunul din ei nu s-a oprit. În cele din urmă, m-am ridicat demn în mijlocul unei fraze și m-am îndreptat către ușă, fără să-mi exprim mânia sau ostilitatea. De atunci, nu m-am mai întors niciodată la ei. Unul singur a luat mai târziu legătura cu mine, chiar când terminam această carte, pentru prima dată în 20 de ani, și am avut împreună o conversație constructivă care ne-a ajutat să ne iertăm reciproc.

După o plimbare de zece minute, am ajuns la intersecția dintre strada pe care locuia prietenul meu și strada mea. Eram complet devastat și abia îmi puteam reține lacrimile. În această stare de spirit, m-am simțit inspirat să îmi ridic brațele către cer și să spun:

Indiferent cine sau ce ești... Știu că ești acolo și că mă poți auzi. Știu că mă aflu aici dintr-un motiv precis, că viața mea are un scop. Mi-ai arătat deja acest lucru. Te cred și am încredere în tine. Știu că nu sunt nebun. Mi-am făcut alegerea. Îmi voi dedica viața pentru a-i ajuta pe cei care suferă. Îți mulțumesc pentru că mă ajuți, iar acum doresc să te ajut la rândul meu.

În timp ce aceste cuvinte îmi treceau prin minte, mă uitam la un mic pâlc de stele de pe cerul nopții. Chiar în clipa în care am spus: „Doresc să te ajut la rândul meu”, un meteorit strălucitor, de culoare alb-gălbuie, a străbătut cerul nopții, chiar în regiunea în care mă uitam. A fost incredibil, real, de necontestat. Eram șocat. A fost cel mai mare și mai strălucitor meteorit pe care l-am văzut vreodată în viață, deși când eram copil obișnuiam să stau adeseori pe balansoarul de pe veranda casei privind fulgerările ocazionale ale meteoriților din Perseide sau din Leonide. Prin corp mi-a trecut un val uriaș de energie extatică și am simțit o prezență spirituală magnifică. Ochii mi-au fost inundați de lacrimi de bucurie. I-am vorbit Universului, iar acesta mi-a răspuns. A fost unul din cele mai profunde evenimente din viața mea, și continuă să mi se pară la fel de semnificativ inclusiv la ora actuală.

O abundență incredibilă de sincronicități numerice

După acest eveniment definitoriu, geniul a ieșit din sticlă, iar sincronicitățile au început să apară într-un ritm debordant în viața mea. Am început astfel să văd pretutindeni tipare numerice repetitive, cum ar fi cele de pe ceasurile digitale, în momente aparent întâmplătoare. Până atunci, acest fenomen nu mi se întâmplase decât o singură dată, pe când eram în anul trei de liceu, dar acum mi se întâmpla aproape în fiecare zi, și adeseori de mai multe ori pe zi. Spre exemplu, ori de câte ori citeam despre diferite subiecte paranormale (unul din subiectele mele favorite), mi se întâmpla să îmi ridic privirea și să mă uit la ceas exact atunci când acesta arăta tipare numerice repetitive de gen: 11:11, 12:12, 3:33, 5:55 sau alte combinații (1:11, 2:22 și 4:44). Astfel de lucruri se întâmplau după o oră sau mai bine de lectură concentrată. Cu alte ocazii, mă trezeam dintr-un vis foarte intens și când mă uitam la ceas vedeam unul din aceste tipare.

Am început să număr secunde care au trecut după aceste evenimente și am constatat că de regulă vedeam aceste tipare exact în clipa în care apăreau pe ceas (după schimbarea minutului anterior). Secvențele numerice repetitive mi-au apărut și în alte contexte, cum ar fi ceasurile de mână, ecranele televizoarelor, panourile de afișaj și plăcuțele de înmatriculare ale mașinilor. De regulă nu mă preocupa semnificația în sine a numerelor, dar aceste evenimente păreau să îmi ofere un

feedback instantaneu referitor la ceea ce gândeam în momentul respectiv, confirmându-mi astfel că mă aflam pe calea cea bună și spunându-mi că gândurile mele erau benefice și mă ajutau să evoluez spiritual. Cu alte cuvinte, acest fenomen părea să se petreacă exact în momentele în care aveam gânduri pozitive și pline de iubire. Dacă începeam să alunec către o direcție negativă, sincronicitățile dispăreau din viața mea sau vedeam aceleași secvențe numerice, dar cu un minut înainte de producerea sincronicității (ca de exemplu: 3:32). Am remarcat de asemenea că frecvența acestor întâmplări părea să aibă o anumită legătură cu dieta mea. Cu cât consumam alimente mai pure și mai sănătoase, cu atât mai frecvente erau sincronicitățile din viața mea. Invers, cu cât consumam mai multe alimente procesate, produse lactate, făină albă și zahăr rafinat, cu atât mai greu îmi aminteam visele și cu atât mai rare erau sincronicitățile care îmi apăreau de-a lungul zilei.

Te rog să mă crezi că nu îmi verificam obsesiv ceasul în speranța de a vedea aceste secvențe numerice. De altfel, dacă încercam acest lucru în mod deliberat, nu mi se întâmpla niciodată să le surprind. În schimb, când mă așteptam mai puțin, bang! – îmi apărea o astfel de secvență: 3:33, 12:12, 5:55, 11:11. Acest lucru mi s-a întâmplat de nenumărate ori, făcându-mă de multe ori să izbucnesc în râs din cauza șocului. Știu că marea majoritate a oamenilor refuză să creadă că aceste evenimente înseamnă altceva decât o simplă coincidență, afirmând că este nerezonabil, ridicol și stupid să crezi altceva. Ce nu știu ei este că teoriile moderne referitoare la sincronicitate au fost create exact de oamenii de știință cei mai discreditați de colegii lor. În plus, atunci când devii conștient de sincronicități, acestea au tendința să se înmulțească de la sine. Din acest punct de vedere, cartea de față chiar este o Cheie a Sincronicității pentru tine, căci te ajută să participi direct la subiectul pe care îl tratează. Nu este exclus ca Universul conștient să decidă că ești în sfârșit pregătit să te cunoști pe tine însuși, cel adevărat. Sute de cititori ai cărții mele anterioare, Investigații referitoare la Câmpul Sursă, mi-au scris că au trăit sincronicități uimitoare în timp ce citeau cartea, așa că acum se focalizează mult mai intens asupra acestui subiect.

Două gloanțe!

După ce părinții mei au divorțat în vara anului în care tocmai am terminat clasa a cincea, am început să îmi alin suferința mâncând. Am devenit în scurt timp „grăsanul școlii”, într-o perioadă în care majoritatea elevilor nu erau încă supraponderali. Din această cauză, am devenit extrem de nepopular în rândul colegilor mei. Peste toate, eram unul dintre cei mai inteligenți elevi și un pacifist convins, dispus să facă orice pentru a evita rănirea sentimentelor altei persoane. Această combinație între grăsimea corporală, inteligență, sensibilitate și pacifism m-a transformat în ținta ideală a agresiunilor verbale (și nu numai) și a umilințelor. Încă mai am pe frunte o mică cicatrice rămasă în urma impactului cu o bucată de gheață pe care un alt copil a aruncat-o în mine de la 12 metri, cu viteza și precizia unei lovituri de baseball. Durerea pe care am simțit-o atunci a fost incredibilă, iar puștiul acela a râs sardonice când m-a văzut că plâng și că încerc să mă ridic de jos. Am de asemenea o cicatrice circulară în jurul urechii stângi, lăsată de un băț de cort care mi-a tăiat cartilajul la fel ca un cuțit. Bățul a fost aruncat în mine în joacă de un prieten și mi-a produs o tăietură circulară cu diametrul de un centimetru. Amicul meu a râs de mine și și-a pus câinele să mă fugărească prin curte în timp ce țipam ca din gură de șarpe, ținându-mă de urechea care îmi sângera. Nu și-a dat seama ce s-a întâmplat decât după ce și-a văzut câinele lingându-mi sângele de pe mână în timp ce mă prăbușisem la pământ plângând. Accidentul a necesitat o operație de urgență de chirurgie plastică, care m-a silit să port pe ureche un bandaj protector luni la rând. Aproape toți elevii din școală mă strigau „Vinnie”, făcând aluzie la pictorul Vincent Van Gogh, despre care legenda spune că și-ar fi tăiat urechea și i-ar fi trimis-o prin poștă unei femei. Mi-am lăsat părul să îmi crească foarte lung pentru a-mi ascunde această cicatrice.

În anul 1989 aveam 16 ani, eram supraponderal (aveam o greutate de peste o sută de kilograme la o înălțime de 1,74 m) și nu mai suportam să fiu tachinat și umilit. De aceea, m-am apucat de o dietă foarte strictă și extrem de periculoasă, bând o stacană cu suc de legume la micul dejun și

neconsumând decât apă între orele de clasă. Până la sfârșitul anului am slăbit 40 de kilograme fără să fac alte exerciții fizice, dar rănilor psihologice ale umilințelor pe care le-am îndurat atunci nu m-au mai părăsit niciodată.

Cinci ani mai târziu, în iulie 1994, eram student la colegiu și lucram la un album muzical împreună cu cel mai bun prieten al meu, Jude, în apartamentul acestuia. Eram acum suplu și aveam un corp ușor athletic, iar de un an și jumătate nu mai consumasem alcool și tutun, dar nu avusesem încă o iubită. Pur și simplu nu aveam curajul să invit o fată la o întâlnire după atâția ani de amenințări, umilințe și răni fizice produse de alți copii. Stăteam așadar pe o saltea murdară și rece din camera lui Jude și mă uitam la tavan, încercând să adorm. Jude dormea în dreapta mea, în patul lui obișnuit, la 60 de centimetri deasupra solului. Apartamentul lui era prea mic pentru a putea avea o cameră a mea, iar vărul lui Reuben dormea pe canapeaua din camera alăturată.

În timp ce stăteam acolo, am avut un vis ciudat în stare de veghe. Se făcea că un bărbat gras și monstruos, o caricatură evidentă a celui care am fost cândva, mă urmărea, încercând să măucidă. În timp ce fugeam de el, aveam un pistol la brâu. Știam că îl pot împușca pe acest bărbat, scurtându-mi astfel suferința, dar dintr-un motiv sau altul nu am dorit să o fac. Nu doream să îi fac rău, deși în mod evident el dorea să mă rănească pe mine. De aceea, conflictul s-a prelungit, iar eu am continuat să fug că mă țineau picioarele, pierzându-mi din când în când cunoștința. Subit, corpul adormit al lui Jude s-a întors către mine și mi-a spus cu o voce distantă, dar foarte agitată: „Împușcă-l... Împușcă-l odată! Trage-i două gloanțe!”

M-am simțit electrizat. Mi-am ieșit instantaneu din starea de vis. Simțeam că nu mai puteam să respir. M-am uitat la tavan. Totul părea să strălucească de viață. Îmi simțeam corpul ca și cum ar fi levitat. Prin minte îmi treceau milioane de gânduri, dar pe fundalul lor trăiam o stare de extaz. Îmi doream să îl trezesc pe Jude și să îi spun ce s-a întâmplat, dar știam că dacă o voi face, vom sta de povești toată noaptea și aveam o nevoie disperată de odihnă. Cum-necum, am reușit să aștept până a doua zi dimineață pentru a-i povesti, iar implicațiile poveștii ne-au uluit pe amândoi.

Visul părea să îmi spună că eram încă sub impactul „umbrei mele psihologice”. Chiar dacă am slăbit și nu mai consumasem alcool de mai bine de un an și jumătate, mă simțeam încă prea nesigur pentru a invita o fată la o întâlnire. Mă temeam atât de tare de respingere încât îmi era mult mai ușor să evit întreaga chestiune. Cel puțin în acest fel nu aveam să îmi fie rănite sentimentele, și deci nu mai trebuia să mă simt din nou ca acel puști umilit. Pe un anumit nivel de conștiință, Jude a văzut visul meu chiar în timp ce acesta se petrecea. Eu alergam, bărbatul uriaș mă urmărea, eu am optat pentru a nu-l împușca, deși aveam un pistol, iar Jude a asistat la întregul scenariu. Acest lucru mi-a sugerat că respectivul eveniment nu s-a petrecut exclusiv în mintea mea, ci într-un spațiu împărțit inclusiv de Jude. Mai târziu aveam să descopăr că în anul 1973, dr. Montague Ullman și dr. Stanley Krippner au publicat un studiu cuprinzător din care rezulta că oamenii obișnuiți se pot concentra asupra unor imagini specifice în stare de veghe și le pot transmite altor oameni care visează. Visătorul experimentează apoi simboluri și evenimente direct legate de mesajul transmis. Acest efect fascinant s-a repetat în cazul a peste o sută de participanți. Visul părea să îmi spună să mă eliberez de orice durere, de răni, de teamă și de rușinea refulată, și săucid simbolic, o dată pentru totdeauna, acea parte torturată a ființei mele. Acest lucru ar fi însemnat să optez pentru a mă iubi așa cum sunt, indiferent de ceea ce credeau ceilalți oameni despre mine. Două luni mai târziu, mi-am deschis inima în fața lui Yumi, o fată japoneză frumoasă, și ne-am îndrăgostit. Eram în ultimul an de colegiu. Yumi era atât de fascinată de ochii mei albaștri încât chiar am lăsat-o într-o zi să îmi atingă un glob ocular pentru a se convinge că acesta era real.

Natura umană

La doar o săptămână după incidentul cu „cele două gloanțe”, pe data de 17 iulie 1994, eram încă în vacanța de vară dintre penultimul și ultimul an la colegiu, și aveam un an și jumătate de când nu

mai consumasem alcool sau alte substanțe interzise. Părinții mei au insistat să îmi iau o slujbă în fiecare vacanță de vară, încă din al doilea an de liceu. Durerea de a fi în dezacord cu ei mi s-a părut mai mare decât neplăcerea de a merge pe bicicletă prin ploaie sau de a lua autobuzul până la serviciu. Eram deja obișnuit cu mirosul și privirile curioase ale oamenilor fără adăpost sau cu cele care treceau prin mine ale bărbaților în costume care călătoreau cu autobuzul. Acum, tata mi-a împrumutat 2.000 de dolari ca să îmi cumpăr o mașină la mâna a doua. Mi-am cumpărat o furgonetă veche, dar suficient de mare pentru a putea duce cu ea întregul echipament muzical (al meu și al lui Jude), inclusiv tot sistemul de tobe și percuție. M-am grăbit să îmi instalez în ea un sistem stereofonic nou-nouț, Radio Shack. Pereții laterali ai mașinii erau capitonați cu lambriuri false. Am făcut o curățenie atât de atentă în interior încât acesta părea nou. În timp ce lucram la instalarea sistemului stereo, auzeam în minte un cântec al lui Michael Jackson:

„De ce? De ce? Spune-le că stă în natura umană. De ce? De ce... mi-a făcut acest lucru?”

Când a sosit în sfârșit momentul adevărului, am conectat ultimul fir de boxă la sistem, l-am înfășurat cu o bandă izolatoare neagră, după care am apăsat pe butonul de pornire. Spre șocul meu, la radio cânta exact melodia pe care o auzeam în minte, sincronizată la secundă. Nu aveam plombe metalice în gură, deci nu aș fi putut capta în acest fel undele radio. În zonă nu se auzea niciun radio pornit. De altfel, am auzit în mintea mea acest cântec timp de cel puțin 20 de minute înainte să dau drumul la radio. M-am gândit luni de zile cum s-a putut întâmpla acest eveniment, îndeosebi într-un univers despre care majoritatea oamenilor cred că este limitat de constrângerile timpului liniar și de mintea noastră, care se presupune că este separată de mediul exterior.

Sincronicitatea este efemeră. Ea nu funcționează întotdeauna. Scopul ei nu este în niciun caz plăcerea egoului tău. Dacă vei deveni conștient de posibilitățile existente și dacă vei da de gustul ei, o poți implora, poți tânji după ea și poți ruga marile forțe ale Universului să îți mai dea o șansă, dar sincronicitatea își are propriile ei reguli. Timpul este irelevant pentru ea. Următorul eveniment se poate petrece peste zece ani sau peste zece minute. Personal, am trăit foarte puține experiențe de sincronicitate până când am renunțat să mai folosesc substanțe care modifică mintea, inclusiv cafeina, nicotina și alcoolul, adoptând o dietă foarte pură. Am învățat de asemenea că semnificațiile profunde ale unei sincronicități nu ne sunt dezvăluite întotdeauna pe loc.

Când mi-am condus pentru prima oară mașina către serviciu, m-am simțit minunat. Am făcut drumul pe care în mod normal îl parcurgeam în două ore cu trei autobuze diferite în numai 35 de minute. Cu toate acestea, la sfârșitul zilei din mașina mea a ieșit un nor irespirabil de fum negru, care a învăluit o întreagă familie ce mergea pe trotuar. M-am simțit devastat. O prietenă nouă pe care mi-o făcusem la serviciu mi-a sărit în ajutor și m-a dus până acasă. Mașina a fost remorcată la service-ul din orașul meu (care nu era deloc ieftin) și a fost declarată ireparabilă de la bun început. Se pare că întregul bloc motor crăpase. Nu mai era nimic de făcut. Mă îngrozea gândul că bătrânul cuplu care îmi vânduse mașina avea să păstreze banii pe mașină, pe care îi promisem cu împrumut de la tata. Mă simțeam pierdut, singur și confuz. Tata nu-și putea permite să îmi dea un alt împrumut, iar mie avea să îmi ia un an – întrucât eram student la zi – ca să câștig destui bani pentru a-i plăti lui tata împrumutul inițial și pentru a-mi lua o altă mașină. Cu toate acestea, nu puteam nega miracolul pe care îl trăisem. Oare foștii proprietari ai mașinii aveau să păstreze banii mei? Era aceasta „natura umană” de care vorbea Michael Jackson? Mă avertizaseră oare versurile melodiei sale despre ceea ce avea să mi se întâmple? Sau puteam avea încredere în vibrațiile pozitive pe care le-am simțit atunci când am cumpărat mașina, recuperându-mi banii? După două zile de suspans și de neliniște, aproape că am izbucnit în plâns de bucurie când foștii proprietari mi-au spus că își vor recupera mașina și că îmi vor da banii înapoi. Mi-au spus că nu au avut nicio idee că motorul era pe punctul de a crăpa. Sincronicitatea pe care am trăit-o s-a dovedit a fi un mesaj că totul va fi bine, înainte chiar de a ști că aveam să am probleme. Am fost protejat și călăuzit de acele forțe misterioase invizibile care pot influența natura umană și care fac ca miracolele să se petreacă. Timpul liniar nu a impietat cu nimic aceste forțe să își facă datoria.

Este imposibil să anticipezi când și unde se va produce o sincronicitate. Ea se petrece pur și simplu, când te aștepți mai puțin, și în acel moment scurt, dar copleșitor, simți că ai atins infinitatea, că ai gustat o realitate care nu poate fi gustată pe Pământ, că ai surprins un crâmpei din ceea ce nu poate fi văzut în lumea noastră, dar care este totuși la fel de real ca și ochii care o privesc, ca și urechile care o aud și ca și mintea care o percepe. Nu există niciun loc în care să te poți ascunde de ea. Sufletele singuratice și torturate care cred în suferință, în durere și

pag. 40 – 49